

4. Sporters van bij ons ...

Deze keer geen sporters gevonden of geen goesting misschien, want wij hebben er nog genoeg. Denk maar aan het jonge koersgeweld van Lille nu ten dage uit onze eigen rangen geboren. Maar die laten we nu nog wat doorkoersen, hun beurt komt wel.

Aan de inwoners van de Valvekenstraat, Kauwenberg en Houtzijde, zondag tussen 7 en 19 uur is het in uw straat fietsdag, de 12-uren van het Slijpend Wiel en zo voorts...

Wanneer de mensen dit in hun brievenbus krijgen over een week of zes dan is het weer zover en al voor de 14de keer.

Over dit alles misschien enkele herinneringen voor de Slijpers van het eerste uur en een kennismaking voor deze van nu.

Eind februari is het 14 jaar geleden dat onze club, tijdens een geburenfeestje in de kantine van Achterstenhoek, werd gesticht en voorbereid tussen pot en pint en zoals ge ziet, het is toen goed gedaan. Ik denk nog aan die eerste zondag met die oude zware velo's en een trui of frak. Maar de beloofde bak trappist die de afwezige moest betalen hebben we nog altijd niet gedronken omdat er geen afwezigen waren. De Jef, de Jos, Walter, Remy, Frans, de Sooi en ik dat waren de eersten, nog een vergeten den Billy. En dus fietsen maar, waar naartoe dat speelde geen rol, als we maar te elfder ure een cafeetje gevonden hadden, dat was toen al en ook nu nog wel zo denk ik. Maar niet altijd was het al vreugde en plezier. Ik zelf weet nog altijd die plaats van die melkwagen daar in Zoersel en de Sooi zal de Vaartdijk in Herentals ook niet zo rap vergeten, waar ik trouwens ook bij was. En dan de Charel op de brug van Giel, nog altijd weet hij niet hoe het gebeurde, of was het daar zo goed Walter in dat groene gras achter Hoogstraten, na die zeer vermoeide zaterdagnacht.

Dat zijn een paar van die doodgewone gebeurtenissen maar we hebben er toch zo velen beleefd. Want het Slijpend Wiel heeft ons toch zoveel gebracht in die jaren, zo wel in de winter als zomer. Denk maar even aan die goede Sint, dat was voor kinderen maar misschien nog meer voor de groten. En dan die teerfeesten met de Plons en de Kado voor de Sooi en Maria. Een echte Limburgse zangeres in een doos, of die onvergelykbare disko-avonden in de garage bij de Jokke en Yvonne.

Misschien toch nog een paar dingen het vermelden waard.

Met ganse Slijpersfamilie een hele avond uitgaan in dancing Dennenoord en nog geld overhouden dat konden ook wij dank zij dat toen dure oud papier en met tussenkomst van Jefke van Hoogten. Sooi hebt u die trappistpinten nog van onder moeders frak? Sooi wanneer doet u die nog eens vol?

Nu meester Walter nog eens. We namen weer ons stalen ros om ook eens wat verder te komen dan rond de Kempische kerktorens. Visé Val Dieu, de Voerstreek, Ivo Molenaars dat zou het worden. Wij verstonden die mensen daar niet maar kenden ook hun wegen niet, maar meester Walter zou dat wel oplossen. Over hellende en kronkelende veldwegen langs grote kerkhoven en bochtige afdalingen kwamen wij waar we moesten

zijn: Val Dieu, goei Patersbier en kaas tussen de stalrijpels en dan naar de dancing van Ivo Molenaars om op de muziek van het prachtige orgel de vermoeide benen nog eens uit te slaan bij een fris biertje.

Maar waar was de Walter, hij die het allemaal wist, nergens te zien, tot de bus klaar stond om te vertrekken. In de verte zag men de eenzame fietser, moe gestreden of gereden, juist op tijd, maar zonder pintje of dansje bij den Ivo, wat een meester lijden kan.

Dit is een heel klein stukje geschiedenis mogen wij wel zeggen van wat toen het Slijpend Wiel was. Een gans boek kan men er wel mee vol krijgen. Het Slijpend Wiel toen en nu, toch nog zo heel veel niet veranderd, goed zo, dank zij u die van vroeger, maar zeker die van nu.

En dan de 12-uren over enkele weken weer een feit en al voor de veertiende keer.

5 september weer 12-uren zondag en zonder fout weer zo goed als voorheen, of als het dan toch nog kan, beter. Onder het gezegde:

'Fietsen vrij en zonder Gordel', hebben wij er allen weer zin in. Want ja, de Gordel van Brussel die hebben wij die dag niet nodig en onze autogordel die laten we die dag thuis, want we nemen de fiets en stampen er vrij en ongedwongen op los, van 's morgens vroeg tot de zevenen, over onze toch wel gekende omloop. Waar het echt goed is om te vertoeven, tussen huizen bos en veld, waar buren elkaar nog kennen en groeten (hoe dikwijls zullen wij weer goeie dag moeten zeggen), daar met de fiets ontspannen rondtoeren zo veel of zo weinig u wil, dat kan zo goed doen en het nazomerzonnetje zal er ook zeker weer bij zijn.

Dat het 12-uren gebeuren zo zou worden en blijven, hadden ik en de Sooi ook zeker niet gedacht toen wij er die zomeravond zo maar wat rond toerden om de spieren toch een beetje soepel te houden voor de volgende zondagsrit.

Dat, terwijl wij zo babbelend rondfietsten de 12-uren werden geboren wist u misschien al. Dat wij, die niet gesteld waren om een clubkampioenschap lijk de anderen te houden zo voor de hand lag. Een Slijpend Wiel gaan koersen, nee dat kan niet zijn. Maar dat het voorstel van '12-uren' na het bezoek aan Walter binnen het uur een feit was, is toch wel het vermelden waard. En dat dit schuchter begin zo een snelle opgang kende en nu niet meer weg te denken is uit de ganse fietswereld, groot en klein uit de wijde omgeving, is toch wel een heel bijzondere vermelding waard. Daarom op zondag 5 september zonder gordels er tegenaan. Daar bij Renders in de Houtzijde is het die ganse lange zondag feest voor iedereen met of zonder fiets, maar laat a.u.b. die tweewieler toch niet thuis, laat uw fiets er die dag bijzijn, laat hem meege-nieten van wat wij samen allen Slijpers en Slijperinnen in die jaren opbouwden.

En het zal er weer zo goed zijn als ieder, zoals altijd, zijn handen uit de mouwen steekt en mee feest viert en fietst op onze 'Veertiende 12-uren'.

Louis.